

РЕШЕНИЕ

№ 1432

гр. София, 06.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.03.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Росица Бузова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1188** по описа за **2018** година докладвано от съдия Росица Бузова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.
С решение от 01.12.2017 г. по НАХД № 12699/2017 г. на СРС, НО, 7 състав е потвърдено Наказателно постановление № 29-0000302/12.05.2017 г., издадено от главния директор на главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица] на основание чл.416, ал.5 вр. чл. 414, ал.3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от [фирма] с оплаквания, че е неправилно поради нарушение на закона по чл.348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и съществени нарушения на процесуалните правила по чл.348, ал.1, т.2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН. Според касатора СРС е нарушил принципа за разкриване на обективната истина по смисъла на чл.13 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Твърди, че лицето Н. Л. Н. не е работил в [фирма], а в друга фирма подизпълнител.

За изясняване на тези обстоятелства въззивният съд е следвало да разпита техническия ръководител на обекта А. Д. А. и заварения на обекта Н. Л. Н.. Искане се тази инстанция да отмени решение от 01.12.2017 г. по НАХД № 12699/2017 г. на СРС, НО, 7 състав и да върне делото за ново разглеждане от друг състав.

Ответникът не представя отговор по касационната жалба. В съдебно заседание процесуалният му представител юр. И. я оспори с искане да бъде оставено в сила първоинстанционното решение като правилно постановено.

Прокурорът от СГП даде заключение, че подадената касационна жалба е неоснователна.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН, в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Административен съд София–град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН прие следното:

Софийският районен съд е установил от фактическа страна, че на 06.04.2017 г. около 14.50 ч. служители от ИАГИТ извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от [фирма] , ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица] на място на строителен обект – жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], на който са извършвани СМР. Проверката констатира, че в момента на извършването ѝ Н. Л. Н., ЕГН [ЕГН] полагал труд на този обект като “строителен работник”. Инспекторите от ИАГИТ му предоставили да попълни декларация по образец. Според саморъчно вписаните в нея данни, Н. Л. Н., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], [улица] работи в [фирма] като строителен работник на обект – [улица] работно време от 8.00 ч. до 17.00 ч. по граждански договор, без сключен трудов договор, с възнаграждение в размер на 600 лв., последно получено възнаграждение – 180 лв., почивни дни – неделя и почивки в работния ден от 12:00 ч. до 13:00 ч., без получени копие от заварено уведомление и екземпляр от трудов договор. С това съдържание, тази попълнена в [населено място] на 06.04.2017 г. в 14.50 ч. декларация

е подписана от Н. Л. Н..

Проверката е продължила на 10.04.2017 г. и на 11.04.2017 г. по документи в сградата на ИАГИТ. До приключването ѝ не е представен сключен писмен трудов договор между Н. Л. Н. и [фирма].

За резултатите от тази проверка бил съставен Протокол изх. № ПР 1713044/11.04.2017 г., с който на [фирма] на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ са дадени пет предписания.

Съставен е АУАН № 29-0000302/11.04.2017г. от З. Д. Г. на длъжност “главен инспектор” в ИАГИТ за това, че [фирма] в качеството му на работодател не е сключил трудов договор в писмена форма с Н. Л. Н., ЕГН [ЕГН], за да уреди техните отношения по предоставяне на работна сила, с което е нарушил разпоредбите на чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ. По АУАН № 29-0000302/11.04.2017 г. при идентична фактическа обстановка е издадено НП № 29-0000302/12.05.2017 г. на главния директор на ГДИТ при ИАГИТ, с което на [фирма], в качеството на работодател по § 1, т.1 от ДР на КТ, за извършено нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ, на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 КТ била наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв.

Софийският районен съд от правна страна е приел, че АУАН № 23-0000302/11.04.2017 г. бил съставен, а НП № 23-0000302/12.05.2017г. било издадено с необходимата компетентност, в предвидената от закона форма по чл.42 и чл.57 ЗАНН, по установения процесуален ред. Фактическата обстановка, описана в тях, била правилно отразена. Нарушението по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ било доказано по безсъмнен начин. Правилно била определена приложимата административнонаказателната разпоредба на чл.414, ал.3 КТ. Наложена в минимален размер, имуществената санкция напълно съответствала на тежестта на нарушението.

Обжалваното първоинстанционно решение е правилно.

В съдебното производство по обжалване на наказателното постановление по чл.59 и сл. ЗАНН предмет на доказване е извършеното административното нарушение и авторството му съгласно чл.102, т.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН, както и всички други обстоятелства от значение за административнонаказателната отговорност,

реализирана с него, съгласно чл.102, т.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Тежестта на доказване лежи върху наказващия орган съгласно чл.103, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Наказаното лице не е длъжно да доказва, че е невинно – чл.103, ал.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН, нито могат да се правят изводи в негова вреда поради това, че не е доказало възраженията си - чл.103, ал.3 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Като доказателства в административнонаказателния процес могат да служат всички фактически данни, които са свързани с обстоятелствата по делото, допринасят за тяхното изясняване и са установени по предвидения ред съгласно чл.104 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Подлежат на служебно събиране всички доказателства, които са необходими за разкриване на обективната истина и тези, които потвърждават отговорността или я отегчават, и тези, които я изключват или намаляват, при внимателна тяхна проверка, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл.107 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Наказателното постановление подлежи на потвърждаване от въззивния съд съгласно чл.63, ал.1, изр.1, пр.1 ЗАНН, когато извършването на административното нарушение е доказано по несъмнен начин с всички негови съставомерни признаци от обективна и субективна страна съгласно чл.303, ал.2 вр. чл.307 НПК вр. чл.84 ЗАНН.

В хода на проверката, извършена на 06.04.2017 г., контролните органи на ИАГИТ в съответствие с правомощията си по чл.402, ал.1, т.3, пр.2 КТ са изискали от Н. Л. Н. писмено да декларира фактите и обстоятелствата, свързани с осъществяваната от него трудова дейност на строителния обект, на който са извършвани СМР от [фирма], находящ се в [населено място], [улица]. Предоставена му е бланка от декларация на лице, работещо по трудово или гражданско правоотношение във връзка с извършване на проверка по спазване на трудовото и осигурително законодателство на основание чл.399 КТ вр. чл.402, ал.1, т.3, чл.402, ал.2 КТ, чл.39, ал.1 и чл.40, ал.1 АПК и чл.110, ал.4 ДОПК. По административнонаказателната преписка е приложена тази декларация, надлежно попълнена и подписана от Н. Л. Н., с която изрично декларира, че работи в предприятието на [фирма] от 16.03.2017 г. като “строителен работник” на обект – [улица], [населено място] с работно време от 08.00 ч. до 17.00 ч. без сключен трудов договор, за което получава трудово възнаграждение в размер на 600 лв. и почивният му ден е неделя. Така декларираните по реда на чл.402, ал.1, т.3, пр.2 КТ данни водят еднозначно до извода за съществуващо между [фирма] като

работодател и Н. Л. Н. като работник от 16.03.2017 г. отношение по престирането на работна сила при посочените съществени за всяко трудово правоотношение условия - длъжност, място на работа, работно време, трудово възнаграждение, почивки. В нито един момент в процеса на деклариране по чл.402, ал.1, т.3 КТ Н. Л. Н. не е посочил [фирма] като страна по съществуващо трудово или гражданско правоотношение. Няма и абсолютно никакви доказателства, че Н. Л. Н. е работил в друга фирма подизпълнител, както твърди касаторът. Релевантно за спора от доказателствена страна е това, че в единствената декларация по чл.402, ал.1, т.3 КТ, която Н. Л. Н. доброволно е попълнил, подписал и представил на контролните органи по чл.399 КТ на 06.04.2017 г., официално приобщена към административнонаказателната преписка, всички посочени от него факти и обстоятелства сочат на съществуващо отношение по престирането на работна сила с [фирма].

Действително извлечението от книгата за ежедневен инструктаж по безопасност и здраве при работа на [фирма], видно от което на Н. Л. Н. проведен инструктаж на 16.03.2017 г. и на 17.03.2017 г., не доказва наличието на отношение по престирането на работна сила между [фирма] като работодател и Н. Л. Н. като работник от 16.03.2017 г., тъй като съгласно чл.11, ал.1 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд работодателят осигурява провеждането на инструктажи по безопасност и здраве при работа на всеки работещ независимо от срока на договора и продължителността на работното време, вкл. на работещите, предоставени им от предприятие, което осигурява временна заетост; командировани работници и служители; работещи от други предприятия, които ще работят на територията на предприятието; лица, приети за обучение или за повишаване на квалификацията; лица, с които се провежда производствена практика и всички други лица, които ще посещават производствени звена на предприятието. Макар само по себе си провеждането на инструктаж на Н. Л. Н. да не доказва наличието на отношение по престирането на работна сила при работодател [фирма], то преценено съвкупно с останалите доказателства, в това число саморъчно попълнената и подписана от Н. Л. Н. декларация и показанията на разпитаните като свидетели пред СРС главни

инспектори при ГДИТ – З. Д. Г. и Т. Н. Т., обуславят извода, че на 06.04.2017 г. Н. Л. Н. е работил като “строителен работник” с място на работа – обект на [улица], [населено място] за [фирма].

Нарушението по чл.1, ал.2 вр. чл.62, ал.1 КТ е установено като извършено от [фирма] с АУАН № 29-0000302/11.04.2017 г., който е редовно съставен от държавен контролен орган по чл.399 КТ, без в съдебното следствие да е доказано противното на констатираното с този акт, поради което изрично признатата му със специалната разпоредба на чл.416, ал.1 КТ материална доказателствена сила подлежи на зачитане.

В жалбата си срещу НП № 29-000302/12.05.2017 г. – предмет на НАХД № 12699/17 г. на СРС, представителят на [фирма] е поискал да бъдат допуснати двама свидетели – А. Д. А. и Н. Л. Н.. С разпореждане от 04.08.2017 г. на СРС, НО, 7 състав А. Д. А. и Н. Л. Н. са допуснати като свидетели и са призовани на наличните по преписката адреси, но не са се явили на проведеното в с.з. на 17.10.2017 г.

В заключение, в първоинстанционното производство са събрани всички налични доказателства, които са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност и законосъобразно са счестени за достатъчни да установяват нарушението по НП № 29-000302/12.05.2017 г. с признаците му по чл.62, ал.1 вр. ал.1, ал.2 КТ.

Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН и гласни по чл.117 НПК вр. чл.84 ЗАНН), които е подложил на внимателна проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Първостепенният съд е решил спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при нейното формиране и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните негови изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени фактически обстоятелства, които да ги компрометират.

Въз основа на всичко изложено, касационната инстанция приема, че на 06.04.2017 г.

Н. Л. Н. е работил като “строителен работник” с място на работа – строителен обект – жилищна сграда, находяща се в [населено място], [улица], с работно време от 08.00 ч. до 17.00 ч. и месечно трудово възнаграждение в размер на 600 лв. за [фирма]. Така осъществяваната дейност има всички съществени признаци, необходими да се характеризира като трудова. Доколкото това отношение по престирането на работна сила между тези страни не е уредено като трудово съгласно чл.1, ал.2 КТ с писмен трудов договор по чл.62, ал.1 КТ, [фирма] като работодател по § 1, т.1 от ДР на КТ е осъществил от обективната му страна административнонаказателния състав по чл.414, ал.3 КТ и законосъобразно е санкциониран по него. На основание чл.415в, ал.2 КТ, това нарушение по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ не е маловажно такова. Имуществената санкция по НП № 29-0000302/12.05.2017 г. е наложена в размер на законовия минимум по чл.414, ал.3 КТ от 1500 лв. и не подлежи на намаление съгласно чл.27, ал.1 вр. ал.5 ЗАНН.

След извършената касационна проверка по чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН тази инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. В рамките на дължимата се съгласно чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН служебна проверка намира същото за валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 – 3 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното, Административен съд София – град, III касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.12.2017 г. по НАХД № 12699/2017 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ

